

Tengernek Csillaga

keresztény folyóirat

2005. jan.–febr.
X/1. szám

Ára: 220,- Ft

Budapest, Pesti Ferencesek – kegykép

A legméltóságosabb Oltáriszentség köszöntése

Üdvözlégy, áldott légy legméltóságosabb Oltáriszentség,
annyiszor, ahány csillag van az égen,
szikra a tűzben, csepp a tengerben, porszem a földön,
amennyi virág van tavasszal, gyümölcs nyáron,
levél ősszel, hófehely télen,
amennyi teremtett lény van az égen és a földön,
mert minden dicséretre legméltóbb vagy, Isten báránya,
aki itt a kenyér színe alatt valósággal jelen vagy.

Üdvözlégy, áldott légy legméltóságosabb Oltáriszentség,
annyi dicsérettel, amennyit cselekedetekben tanúsítani,
szájjal kimondani, gondolattal felfogni és szívvel érezni,
az angyalok és emberek szellemi erejével
elgondolni és elérni lehet,
mert örök dicséretre vagy méltó, Úristenünk,
aki lelkiünket szent testeddel és véreddel táplálod.

Üdvözlégy, áldott légy legméltóságosabb Oltáriszentség,
annyi dicsérettel,
amennyit az imádandó Szentháromság
mindenhatóságával művel, tudásban megismer, jóságban óhajt,
mert határtalan dicséretre vagy méltó, Jézusunk, élő Isten Fia,
aki az Oltáriszentségben nemcsak emberségedet,
hanem istenségedet is nyújtod a lelkeknek,
akik téged tiszta szívvel magukhoz fogadnak.
Amen.

(Nagy Szent Gertrúd)

Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,

*P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczi István és Török József.
Teológiai lektorálta: fr. Barsi Balázs OFM.*

Tartalomjegyzék

Új esztendő kezdetén	1
Wimmer Anzelm: Jézus Szentséges Neve	2
Titokzatos rózsza	4
Tisztelteméltó Szűz	5
Newemann: Hűséges Szűz	6
Liguori Szent Alfonz: Mária béketűrése	7
Imádság igaz szívért	9
A három napkeleti bölcs	10
Newmann: A megkötözött mindenhatóság	11
Szentírási imádság papokért	15
Gobbi: A templomban kerültök feláldozásra	16
Fogadjuk el az Ő akaratát	17
Szőkefalva, 2004. december 11.	18
Mária kegyhelyek	
Pesti ferencesek	19
Árpád-házi Szent Margit	19
Rózsafüzér	
Oltáriszentség rózsafüzér	28

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,
www.coprint.hu

Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón: Árpád-házi Szent Margit
(festette: Feszty Masa)

A *Tengernek Csillaga* folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, megvásárolható templomokban vagy a Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrziünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243

Új esztendő kezdetén

Az új esztendő kezdetén szinte mindenki szeretne új, megújult életet kezdeni. Ez egy teljesen természetes jelenség. Ebből az alkalomból kívánom Önnek, hogy

Bízva Újra Életét Krisztusra!

Mit is jelent életem Krisztusra bízása?

Nagyon nehéz feladat a mai embernek. Komoly elszánást igényel, hogy valakire, ráadásul egy olyan Valakire bízva az ember az életét, akivel nem tudja átlagos, emberi kapcsolatban megbeszélni a ráhagyatkozás, a rábízás részleteit. Mégis a mai kavargó, egyre jobban rohanó, egyre önzőbb világban ez tűnik az egyetlen normális, jövőbe tekintő lehetőségnek, egy biztos kapaszkodási, igazodási pontnak, hogy rábizzuk magunkat az Istenre, esetleg valaki közvetítőn (Szűz Márián, a szent angyalokon, vagy a szenteken) keresztül.

Ez a mai világban csak úgy megy, ha böjt-felajánlással kísért felajánló imával – rendszeresen megismételve azt – felajánljuk magunkat az égiek szolgálatára. Ezt természetesen a hétköznapi munkánk, az emberi kapcsolataink szebbé jobbá tétele szándékával tesszük (nem kell szerzetes rendbe lépni e miatt).

Az Isten szótárából hiányzik a „véletlen” szó. Mert aki vigyáz minden hajunk szálára (vö. Mt 10,30), illetve aki tud minden veréb létéről (vö. Mt 10,29), annál nem lehet semmi sem véletlen. Tehát minden, ami történik velünk, Isten tudtával történik, akár Istennek tetsző, akár a Sátánnak tetsző dolgot teszünk vagy engedünk tenni magunkkal.

Jézus maga mondta, hogy a sátáni erők legkeményebbje – mely a mai időkben egyre több formában támad – csak ima és böjt együttesével tartható távol (Mt 17,21). Ha az ember tisztán akar élni és cselekedni, Istenhitben, a legközönségesebb napi munkáját, a családi kötelezettségeit e szerint akarja megélni, akkor ez az ima és böjt együttese nem kerülhető el a mai világban, ezért Jézusnak ezen szavai ma talán a legaktuálisabbak a Szentírásból. A böjt kísérettel megimádkozott életet Isten kegyelme szépen „tisztogatja”, és ezáltal sok minden egyéb megadatik.

Fogadjuk alázattal a velünk történeteket, és imádságos lelkülettel értékeljük azokat, hogy merre is kell tovább haladnunk. Szűz Mária legyen a

példánk, Aki alázattal fogadta Jézust a méhébe, alázattal vette tudomásul Simeon jóslatát és el-elgondolkodott azon stb.

Lelkünk, megnyilvánulásaink pozitív fejlődéséhez nagy segítséget tud nyújtani a „Jézus és Mária sír” című könyv, mely a Mária-korszak üzeneteinek gyűjteményeként azt mutatja be, hogy az égiek milyennek látnak minket, illetve mi várható, amennyiben tömegesen nem térünk meg komolyan. Ez egy reális kiindulás alapot biztosíthat.

A másik segítség, melyet szívből tudunk ajánlani az új esztendő kezdetén, az a „Rózsafüzér imakönyv”, mely az imádsághoz való hozzáállásunkban, és – a sok ima révén – magában az imában is sokat tud segíteni a hétköznapiok küzdelmében „vergődő” embereken, talán Önön is.

És így megújulva újból és újból Krisztusra bízhatjuk életünket. Ezt kívánom minden jó szándékú embernek! A többiekért pedig feladatunk imádkozni, és böjti felajánlást tenni.

A szerkesztő

Jézus szentséges Neve

*„Jézus nevére hajoljon meg minden térd,
az égieké, a földieké és az alvilágiaké.” (Introitus)*

A név mindig az egyéniség szimbóluma. Jelképes kifejezése annak, aki viseli. A névben – ha jól van választva – a jelképezett egyéniség alapvető jellemvonásai jutnak kifejezésre. Elég a nevet hallani, hogy előttünk álljon viselője és világosan lássuk, legalább is nagy vonásokban jellemképét. Ha az Isteni Megváltó nevét halljuk, az oly hatással van reánk, hogy önkéntelenül térdre borulunk és imádván hódolunk istenségének.

Az Őt megillető imádás, mint az Introitus szövege (Szent Pál) mondja, univerzális, vagyis általános jellegű és mindenkire vonatkozik. Krisztus neve hallatára meghajlik minden térd az égben. Az angyalok beláthatatlan seregei, – mint a Próféta egy helyen olyan szépen mondja -, szárnyukkal elfödik arcukat, térdre borulva imádják és hódolnak neki. Krisztus Szentséges Neve a mennyei dicsőségben is abszolút hatalmat jelent, amely kivétel nélkül a mennyei lakók mindegyikére kiterjed. Ugyanezt kell mondanunk a föld lakóira vonatkozólag. Krisztus Szentséges Neve hallatára

ők is imádván térdet hajtanak és hódolnak az Úrnak. Akik hisznek Benne és odataláltak Hozzá, szeretettel hajolnak meg isteni hatalma előtt. Akik kerülnek Őt és fanatikus gyűlölettel fordulnak el Tőle, az élet kényszerének és az isteni hatalom súlyának nyomása alatt hajtják meg Előtte térdüket és nem akarva is hódolnak neki, mert isteni hatalma oly fölényes, hogy a feltétlen imádás és hódolat elkerülhetetlenné válik. „Az alvilág” szellemei, tisztuló félben levő lelkek is boldogan meghajolnak Krisztus Szentséges Neve végtelen hatalma előtt. Azok pedig, akiket jobb nem is említeni, – az elkárhozottak -, szintén nem tehetnek egyebet. Örökké izzó gyűlöletük sem menti fel őket attól, hogy, habár fogcsikorgatva, mégis meghajoljanak Krisztus előtt és elismerjék imádságra méltó istenségét.

Jézus Krisztus Szentséges Neve fakasztotta hódolat és imádás nemcsak univerzális, hanem termékeny is, mert cselekedetekre készített. Nemcsak külső gesztus, egyszerű térdhajtás és pusztán elismerése Krisztus istenségének, hanem szívből fakadó hódolat, melynek gerincét és értékét szeretetből fakadó cselekedetek képezik. Aki térdet hajt Krisztus előtt, nemcsak imádják és hódol Neki, hanem hozzásimul szelleméhez, elfogadja erkölcsi tanítását, követi példáját, megtartja törvényeit és egész életalakítása által bizonyítja, hogy imádása nemcsak merő gesztus, hanem szívből fakadó, lüktető és acélos, áldozatkésztségre felépített élet. Az imádó hódolat tehát csak akkor válik konkrét értéké és magától értetődő kegyelemforrássá, ha e feltétel beteljesül: a hívő lélek mélységéből fakad fel és megfelelő cselekedetekre, élet alakításra készlet.

Krisztus Szentséges Nevét megillető imádás és hódolat a keresztény élet oly hatalmas tényezőjévé válik, hogy rányomja, belevési sajátságos, jellemző bélyegét. A Krisztust imádó és Neki hódoló lélek benső beállításánál, odaadás teljes hűségénél és izzó szereteténél fogva teljesen átalakul, elmélyül, tökéletesedik, és természet fölötti élet oly magas fokára lendül fel, amelyet csak azok érnek el, akik tényleg Krisztus hűséges gyermekei, és mint olyanok, odaadás teljesen szolgálnak Neki. Akik pedig e fennsíkon élnek és mozognak, azokban feltarthatatlanul kialakulnak a Krisztushoz való hozzátartozást jellemző tulajdonságok, és így mondhatjuk, hogy a Krisztus imádsából fakadó szellem átalakítja a lelket és ráüti a krisztus élet sajátságos bélyegét.

Wimmer Anzelm

Titokzatos rózsza

Miért nevezzük Máriát a lelki teremtés titokzatos rózsájának, kiválasztott, illatozó virágának? Pálmák között nőtt fel, Isten paradicsomának misztikus kertjében született és tápláltatott. Miután az angyal lángpallósa számunkra a paradicsomot mindörökre bezárta, ez a paradicsom az ő atyai házában és az ő lelki országában szállt le ismét az égből. Az Írás gyakran beszél kertről, midőn a mennyországot és a szenteket akarja megfesteni. Kertnek nevezzük azt a zárt, ápolat helyet, melyben növények, fák, virágok és termények növekednek. Ennek megfelelően lelki értelemben kerten a boldog lelkeknek és a szenteknek lakóhelyét kell értenünk, akik a kegyelem virágaival és gyümölcseivel ékesek, akik szebbek és jobban illatoznak, mint ennek a földnek legcsodálatosabb kertje, s ízetesebbek, mint aminőt földi ápolás létrehozhat.

Minden, amit Isten alkotott, a Teremtőt hirdeti. A hegyek örökkévalóságáról beszélnek, a nap és a viharok mindenhatóságáról és mérhetetlenségéről, a virágok és gyümölcsök szentségéről, szeretetéről és gondoskodásáról. Mindkettő a kertnek felel meg, melyből származik. Csupas sziklákon nem találnak nagyszerű virágokat, sem a pusztaságban jóízű gyümölcsöt. Ha tehát misztikus értelemben a virágok és gyümölcsök a Szentléleknek kegyelmi adományai, akkor a kert, mely azokat létrehozta, a lelki nyugalomnak és csöndnek, a békének és boldog örömmek helye.

Ősszüleink a gyönyörűség paradicsomában éltek, csodálatosan szép virágok árnyékában, melyek gyümölcsei kiválóan ízesek voltak. Az élet fája állott a kert közepén és folyó öntözte azt. A kereszten az Úr a bűnbánó latornak azt mondta, hogy hamarosan nála lesz a paradicsomban, tehát a gyönyörűség kertjében. Ezért beszél Szent János is az Apokalipszisben a mennyországról és Isten házáról mint kertről vagy paradicsomról, melyben az élet fája mindig új gyümölcsöket hoz.

A szeplőtelen Szűz, a misztikus rózsza ebben a kertben növekedett fel, itt ápolta Isten, hogy az ő Anyja lehessen; szentség volt a tápláléka születésétől Szent Józseffel való eljegyzéséig. Három évig édesanyja, Szent Anna mellett élt, azután tíz évet az Úr templomában töltött. Ezekben a megszentelt kertekben bizonyos módon egyedül élt, de állandóan öntözte a kegyelemnek harmatja s mint mennyei virág, gyarapodott, míg tökéletes otthonná vált, hogy a szentek Szentjét méltóan fogadhassa. Ez volt szeplőtelen fogantatásának eredménye. A paradicsom legszebb rózsái ki voltak téve fagynak, jégnek, hernyóknak, rovaroknak és hamar elhervadtak. Csak

Mária volt kezdettől fogva teljesen érinthetetlen édes szépségében, és mikor Gábiel angyal jött hozzá, „malasztal teljes”-nek találta, vagyis az erényt létének első pillanatától fogva mindig gyakorolta, s így az mindig növekedett, míg felülmúlhatatlanná lett.

Tiszteletreméltó Szűz

Rendszerint az öregséget nevezzük tiszteletreméltónak, mert általában csak a kornak tulajdonsága, hogy tiszteletet vagy hódolatot kelt.

Hosszú múlt, kiváló jellem, érett erény, jószág, tapasztalat, tiszteletet ébresztenek; de ezek a tulajdonságok általában nem az ifjúságéi. Csak a szenteknél van másképpen. Náluk a rövid élet is sokszor hosszúnak felel meg. Ezért mondja a Szentírás: „A tiszteletreméltó kort nem az idő teszi és azt nem az évek számával kell mérni; az ember bölcsessége ősz hajjal ér fel, és a szeplőtelen élet magas korral. Ha az igazat korai halál ragadja el, úgy békében van; korán bevégezte pályáját, mert rövid idő alatt sok esztendőt töltött be.” (Bölcs. 4,7. és köv.)

A pogány író, aki mit sem tudott a szentekről, úgy vélekedett, hogy a gyermekeket nagyon kellene tisztelnünk, mert azok még ártatlanok. Ez a vélemény általában elterjedt, és sokféleképpen fejezték ki. A büntelen embernek vagyis a gyermeknek látása, aki még nem vétkezhetett, s ártatlan nevetésüknek varázsa néha elég arra, hogy gonosztevőt megrettentessen és sötét szándékától eltérítsen, mert a szeplőtelen ártatlanságnak olyan ereje és hatása van, melyet hatalmi szóval, külső eszközökkel soha nem lehet elérni.

Ha már most erről a szegény földről lélekben a Fölséges elé szállunk, és elmélkedésünket fokozott mértékben öreá alkalmazzuk, azt kell mondanunk: Mivel örökkévaló, azért egyszerre öreg és fiatal, kezdet és változás nélkül, az ifjúság és az öregkor minden tökéletességével. Ő ma ugyanaz, mint millió évekkkel ezelőtt volt. Valóban, mint az Írás mondja, ő „a napok Örege”, és ezért végtelenül tiszteletreméltó; mindamellett nincs szükség korra, hogy tiszteletreméltó legyen, s nincsenek emberi tulajdonságai, melyekkel a szent írók illetik, hogy mélységes tiszteletet és szent félelmet keltsenek bennünk iránta. Ifjúság és öregkor nála ugyanaz, és tiszteletreméltósága mindkettőből fakad.

Hasonlóan van az Isten anyjával is, már amennyire teremtményt a Teremtőhöz egyáltalán hasonlítani lehet. Elmondhatatlan tisztasága és teljes

sértetlensége, a bűnnek legkisebb árnyától való mentessége, szeplőtelen fogantatása, érintetlen szüzessége, minden magas kiváltsága miatt, melyet fiatalága ellenére az angyal köszöntésekor bírt, mélyen meghajolunk előtte s örömmel és félelemmel is az Írás prófétai szavaival kiáltunk fel: „Te Jeruzsálem dicsősége, Izrael öröme, népünk tisztessége vagy, mert az Úr megerősített és megáldott téged örökre.”

Hűséges Szűz

Ez a név az Isten Anyját az ő mennybevitelle és Fiának jobbján való megkoronázása óta egészen különös módon megilleti. A Szentírás az ő hűségét újból és újból kiemeli.

A hűség eredetileg odaadást, megbízhatóságot jelent, ragaszkodó, áldozatra kész lelkületet, tágabb értelemben azonban gondosságot és pontosságot is a köteleességek teljesítésében és az ígéretek megtartásában. Ebben az értelemben magára Istenre alkalmazzák, aki nagy szeretetében teremtményeinek ígéretekot adott, és velük szerződést kötött, s így bizonyos módon cselekvési szabadságában mintegy megkötötte magát. Megígérte nekünk, hogy biztossággal vezet át bennünket minden megpróbáltatáson és kísértésen, hogy a mennyországba jussunk, ha őt választjuk örökségünknek, és teljesen őreá bizzuk magunkat. Hogy bizalmat keltsen bennünk és bátorítson, az Írásnak több helyén biztosított róla, hogy ő hűséges Teremtő, hűséges Isten.

Szentjeit és igaz szolgálait is „hívek”-nek nevezik, és a latin egyház a hívőket „fideles”-nek mondja, kifejezvével ezzel, hogy a szent keresztség által a hűség köteléke jött létre Isten és a lélek között; tehát akaratának aláztatóságában és őszinteségében engedelmeskedjenek, dicsőségért buzgólkodjanak, szent érdekeit a sajátjuknak tekintsék, és minden erejüket adják szolgálatára. Ebben az értelemben nevezik Ábrahámot és Mózeszt „híveknek az Úrhoz” és Dávidot „Isten szíve szerinti férfit”-nak; Szent Pál köszöni Istennek, hogy őt hűségesnek találta, és az utolsó napon az Úr mindazokat, akik tehetségeiket jól használták fel, ezekkel a szavakkal fogadja: „Jöjj, jó és hűséges szolgám!”

Máriának hűsége Fia és Ura iránt természetesen egészen egyedüli. Mint senki más, olyan buzgalommal volt telve érte, és az övé volt teljesen Jézusnak minden érdeke, kérése, kívánsága, kötelessége, munkája, szenvedése,

csalódása. A leghelytelenebb természetesen tehát a másvallásúaknak az a véleménye, hogy az ő tisztelete a Fia iránti hűséget csökkenti. Máriának igaz szolgálai még inkább és elsősorban Jézus Krisztusnak igaz szolgálai, s ha valaki nem így érezne, vagy éppen Máriát szent Fia fölé emelné, azt a Szent Szűz nem tekintené tisztelőjének, hanem mint árulótól fordulna el. Amint az Úr Jézus Krisztus édesanyjának tiszteletét megkívánta, úgy buzgólkodott a Szent Szűz is Fiának tiszteletéért. Ő a kegyelmeknek forrása és minden jó, amellyel az édesanya bír, a Fiú ősjóságának visszfénye.

Taníts meg, Mária, hogy Fiadat, mint az egyetlen Teremtőt, helyesen imádjam és téged, mint kiváltságos teremtményt tiszteljelek és engedd, hogy ebben a tiszteletben megértsem és utánozzam azt a mély hűséget, mely Mindkettőtöket mindig lelkesített!

Newman-Szunyogh: A Szűzanya hónapja

Mária béketűrése

E föld az érdemgyűjtés helye, joggal nevezhetjük tehát a siralom völgyének, mert itt minden embernek szenvednie kell és csakis béketűrésünk által juthat el lelkünk az örök életre, miként Urunk is mondotta: Béketűrésben bírjátok lelketeket. (Lk 21,19)

Isten a Szentséges Szűz Máriát az összes erények példaképeül adta, de főképpen mégis a béketűrésre. Szalézi Szent Ferenc Jézus Krisztusnak a kánai menyegzőn adott feleletére célozva azt mondja, hogy a Szentséges Szűznek adott eme felelete: „Mi közöm nekem és neked asszony hozzá”, mintegy lekicsinylése volt az ő kérésének; de csakis azért, hogy Szentséges Anyjának békés tűrését így például állíthassa elénk.

De minek a felsorolás? Hisz Máriának egész élete folytonos béketűrés volt, mert mint az angyal kijelentette Szent Brigittának, a Szentséges Szűznek mindig volt valami szenvednivalója; miként a rózsza tövises között szokott fölnevelkedni, úgy e tisztelendő Szűz is e világon a keserűségek közepette növekedett.

Már a Megváltó kínjai iránti részvéte is a béketűrés vértanújává avatta; azért mondja Szent Bonaventura: Keresztre feszített foganta a keresztre feszítettet. Már említettem, mikor Mária fájdalmairól beszéltem, hogy mily sokat kiállott Egyiptomba utazása és otléte alatt, valamint az idő alatt, melyet szent Fiával Názáretben töltött. Legyen azért elég megemlékeznünk

egyedül a Kálvárián haldokló Jézusról, s kísérjük figyelemmel, mit tett ott Mária és ebből eléggé fölismerhetjük azt, hogy mily állhatatos és magasztos volt az ő békétűrése.

„Álla Jézus keresztje mellett az ő Anyja.” Ekkor lett ő eme békétűrésnek érdemből a mi anyánkká, hogy a kegyelem életére szüljön minket. Anyánkká lett Mária, mondja Nagy Szent Albert, együttérzésével, szenvedésével szült minket fiaivá.

Ha tehát Mária valódi gyermekei akarunk lenni, kell, hogy követni igyekezzünk őt a békétűrésben. Ugyan mi által szerezhetünk több érdemet e földön és dicsőséget a másokban, mint a szenvedéseink békés eltűrése által, mondja Szent Cyprián.

Ozeásnál mondja Isten: Besövényezem a te utadat tövisekkel (Oz 2,6) És Szent Gergely hozzáteszi: A választottak útjai tövisekkel vannak sövényezve.

Miként a tövises sövény megőrzi a szőlőt, úgy Isten is viszontagságokkal veszi körül az ő szolgálóit, hogy a földhöz ne tapadjanak. Szent Cyprián ennek alapján arra a következtetésre jut, hogy a békétűrés az, mely a bűnöst megszabadítja a pokoltól. A békétűrés tart meg minket. És a békétűrés az, mely szentekké tesz. A békétűrés pedig a tökéletességre viszi a cselekedetet. (Jak 2,4) Ez ad erőt nekünk, hogy békén viseljük el a keresztet és mindent, amit Isten csak reánk bocsát, úgymint a betegségeket, szegénységet, stb., valamint az emberek okozta üldözéseket, sérelmeket stb.

Szent János az összes szenteket pálmával kezükben látta, a pálma pedig a vértanúság jele. Ezek után láttam nagy sereget... pálmákkal kezükben; (Jel 7,9) jeléül annak, hogy mindazoknak, kik a fölnöttek közül üdvözülnek, akár vérük ontásával, akár békétűrésük által vértanúkká kell lenniük.

Igazán felkiálthatott tehát örömeiben Szent Gergely: Vas-kínzószerszámok nélkül is vértanúkká lehetünk, csak őrizzük meg a békétűrést. Ha ez élet kínjait elszenvedjük, Szent Bernát mondásaként: türelmesen, készségesen és örömet, ó akkor mily nagy jutalom vár reánk az égben az Istenért elszenvedett összes kínokért!

Ez lelkesítette az apostolt: Ami most a nyomorúságunkban egy szempillantásnyi és könnyű, a dicsőségnek mód felett örökkévaló nagyságát eszközli bennünk. (2Kor 4,17)

Szép intelmeket adott nekünk erre vonatkozólag Szent Terézia: Aki átkarolja a keresztet, nem érzi azt. És ismét: mihelyt eltökéljük magunkat a

szenvedésre, megszűnnek a kínok. Mikor pedig igen reánk nehezdednek a keresztet, folyamodjunk Máriához, kit az anyaszentegyház a szomorúak vigasztalójának nevez. Damascén Szent János szerint pedig: Ő az összes fájdalmas szívek orvossága.

Ó én édességes Nagyasszonyom! Te ártatlan létedre oly békétűréssel szenvedtél és én, pokolra méltó bűnös még vonakodnék szenvedni? Anyám, minden erőmből a kegyelemért esdek hozzád, nem azért, hogy megszabaduljak a keresztetől, hanem hogy békétűréssel elszenvedjem. Jézus iránt való szeretetedre kérlek, nyerd meg számomra e kegyelmet Istentől: és bizodalommal remélem.

Liguori Szent Alfonz: Szűz Mária erényei

Imádság igaz szívért

*Szentséges Szűz Mária, Istennek Anyja,
Órizd meg szívemet gyermekinek
tisztának és átlátszónak, mint a forrás.
Adj nekem egyszerű szívet,
amelynek nincs kedvére a komor töprengés,
szívet, amely nagylelkűen osztozik a fájdalomban,
hű és nemesen érző szívet,
amely semmi jót nem feled,
és semmi rosszért nem neheztel.
Tedd, hogy szívem szelíd és alázatos legyen,
szeressen a viszontszeretés igénye nélkül,
boldog legyen, ha más szívekben háttérbe szorul az isteni Szív mögött.
Adja nekem nagy, győzhetetlen szívet,
amelyet semmi hálátlanság be nem zár,
semmi közömbösség ki nem fáraszt,
szívet, amely Jézus dicsőségéért fölemészti magát,
és szeretetétől olyan sebet hord,
amely csak a mennyben gyógyul be.*

P. de Grandmaison SJ

A három napkeleti bölcs

Néhány nappal a pásztorok után három bölcs érkezett Kaldeából, s térdre borultak Jézus előtt.

Talán Ekbatanából jöttek, talán a Káspi-tenger parjai mellől. Tevéik hátán, nyergükön lógó duzzadt iszákjaikkal átláboltak a Tigrisen s az Euf-ráton, átkeltek a Nomádok roppant sivatagján, végigmentek a Holt-tenger partján. Egy új csillag – olyan mint az üstökös, amely mindig feltűnik az égen, hogy hirdesse egy Próféta születését vagy egy Császár halálát – vezérelte őket egészen Judeáig. Jöttek, hogy hódoljanak egy Király előtt s találtak egy bepólyált csecsemőt, megbújva egy Istálló mélyében.

Körülbelül ezer évvel előttük Kelet egyik királynője zarándokolt el Judeába s ő is meghozta ajándékait: aranyat, illatszereket s kincses drágaköveket. De talált egy hatalmas királyt, a trónuson, a leghatalmasabb királyt, aki valaha is uralkodott Jeruzsálemben, és ettől megtanulta azt, amire senki sem tudta megtanítani.

A mágusok ellenben, akik bölcsőbbeknek tartották magukat a királyoknál, találtak egy párnapos csecsemőt, egy csecsemőt, aki még sem kérdezni, sem felelni nem tudott, egy csecsemőt, aki ha nagy volna már, megvetné az anyagi kincseket s az anyagi tudományt.

A mágusok nem voltak királyok, de Médiában és Perzsiában ők voltak a királyok pártfogói. A királyok parancsoltak a népeknek, de a mágusok vezették a királyokat. Áldozópap, álomfejtő, próféta és miniszter létükre csak ők tudtak érintkezni Ahura-Mazdával, a jóságos Istennel; csak ők ismerték a jövőndőt s a végzetet. Tulajdon kezükkel ölték meg az állatokat, az ember s a vetések ellen-segeit: a kígyókat, az ártalmas rovatokat s a kártékony madarakat. Megtisztogatták a lelkeket s a mezőket; semmiféle áldozat sem volt kedves az Istennek, ha nem az ő kezük ajánlotta fel, semmiféle király nem indított volna háborút az ő meghallgatásuk nélkül. Birtokukban voltak a földnek s az égnek titkai, elsőők voltak népük között a tudomány s a vallás nevében. Egy nép körében, amely az anyagnak élt, ők játszották a szellem szerepét.

Méltó volt tehát, hogy eljőjenek leborulni Jézus elé. Az állatok után, amelyek a természet, a pásztorok után, akik a nép, ez a harmadik hatalmasság – a tudás – is térdre borul a betlehemi jászol előtt. Kelet ősi papi kasztja bemutatja hódolatát az új Úrnak, aki majd elküldi igehirdetőit kelet felé; a bölcsök térdet hajtanak az előtt, aki a szavak és számok tudományát alája rendeli a szeretet új bölcsességének.

A mágusok betlehemben jelképezik a régi teológiákat, amelyek elismerik a végleges kinyilatkoztatást, a tudományt, mely megalázkodik az ártatlanság előtt, a gazdagságot, amely leborul a szegénység lábai elé.

Ajándékuul hozzák Jézusnak azt az aranyat, amelyet ő majd lábbal tapos; nem azért ajánlják fel, mert Máriának, szegénynek, talán szüksége lehetne rá az úton, hanem azért, hogy – még mielőtt az ideje eljött volna – megfogadják az evangélium tanácsát: add el mindenedet, amid van s oszd ki a szegények között. Nem azért ajánlják fel a tömjént, hogy eloszlassák az istálló bűzét, hanem azért, mert szertartásaik megszűnő félben vannak s nem lesz többé szükségük füstölőkre s illatokra oltáraiknál. Felajánlják a mirrhát, ami a holtak bebalzsamozására szolgál, mert tudják, hogy ez a Gyermek fiatalon hal meg s Anyjának, aki most mosolyog, szüksége lesz kenetekre, hogy a Holttestet bebalzsamozza.

Térden állva, pompázatos királyi és papi palástjaikban, az almon és szalmán, ők, a Hatalmasak, a Tudósok, a Jövendőmondók, felajánlják önmagukat is a Világ engedelmességének zálogául.

Jézus immár megkapta azt a teljes beiktatást, amelyre joga volt. Alig-hogy a Mágusok elutaztak, megkezdődtek az üldözések azok részéről, akik őt gyűlölni fogják mindhalálig.

(Giovanni Papini: Krisztus története)

A megkötözött mindenhatóság

Nem elég, hogy Isten emberré lett, hogy a mindenek Ura szegénnyé lett: a Mindenható, a korlátlanul Szabad, a Végtelen, az Írás szava szerint „alávetette magát” és mindig újból aláveti magát teremtményének. Sőt nemcsak aláveti magát, hanem betű szerint foglya, rabszolgája lesz, mégpedig nemcsak egyszer, hanem a legkülönbözőbb alkalmakkor és a legváltozatosabb módon.

Amikor Isten örök Fia eljött hozzánk, megtehette volna, hogy természetünket az első Ádámhoz hasonlóan a földből vegye magára és életét a férfi korról kezdje, előjöhett volna közvetlenül a Teremtő kezéből, ahelyett, hogy a gyermekkor és ifjúság gyöngeségein keresztül lassan érlelődjék férfivá. Történhetett volna így is, ha így akarja. De nem: inkább vezekelve Ádám gyermekei között foglalt helyet és asszonytól született. Éppen ez vált botránykővé az első századok tévtanítói és minden idők szabadgondolkodói számára. Ennek a Máriából való születésnek elképzelése

megrémítette őket, mint elviselhetetlen és hihetetlen dolog. És csakugyan: ez a hittitok a végtelen Isten csodálatos fogságának a kezdete. Születése előtti hosszú fogságára gondolok szeplőtelen Anyja méhében. Ott pihent emberi természetében az, aki Istenként jelen van mindenütt; ott pihent emberi lelkével, és börtöne kegyelemmel teljes volt, mégis az első órától kezdve fájdalmasan tudatában volt fogságának és a fogság roppant terheinek.

Végre meglátja a napvilágot és szabad, – de csak azért, hogy egy másik börtönbe kerüljön. Az első, amit születésekor édesanyja cselekszik, élet-hossziglani fogságának példázata és képe: „Mária megszülte elsőszülöttjét, pólyákba takarta és jászolba fektette” (Lk 2,7). Azokban a déli országokban, az újszülöttel másképpen bántak, mint ma nálunk. A gyermeket leplekbe csavarták, egészen úgy, mint a holttestet csavarták leplekbe és kötötték össze. Emlékeztek Lázár feltámasztására: amikor a csoda visszaadta életét, nem tudott mozogni, míg el nem távolították a halotti lepleket. „A halott kijött, keze és lába pólyával volt megkötözve. Jézus így szólt. Oldjátok ki őt és hagyjátok járni” (Jn 11,44). Az Úr, aki ezt a csodát tette, gyermekkorában maga is így feküdt. Alávetette magát népe szokásainak és vallási előírásainak. Idáig Mária méhében pihent; most csak azért hagyta el ezt a szent börtönt, hogy anyja szerető keze újra megkötözze és megbilincselje, maga akarta, vezeklő szolgaságban. Így feküdt hát a Mindenható, mint valami fából vagy kőből faragott élettelen kép a jászolban, vagy Mária keblén, a gyermekkor gyámoltalanságának és a mozgását akadályozó kötelékeknek kettős tehetetlenségében.

Ebben az állapotban mutatták meg őt a pásztoroknak. Így imádták a bölcsek, így mutatták be a templomban, így vette karjára Simeon, így menekült éjnek idején Egyiptomba, gyöngédlelkű édesanyja pedig imádvá térdelt ennek a mély szolgaságnak titka előtt, amelyben megtartani magasztos anyai kötelessége volt. Így teltek el életének első hónapjai, s jól lehet lassacskán felnőtt és szétrepszett kötelékeit, mégis csak lassan és fáradságosan tartott ifjúkora felé. Amikor egy pillanatra elővételezte küldetését és az írástudók között ült a templomban, anyjának gyengéd szemrehányása hamarosan visszazólította; hazament vele és Józseffel, és „alávetette magát nekik” (Lk 2,51). Azután atyja műhelyében dolgozott, még mindig nem a maga uraként, és harmincéves koráig egyetlen város szűk korlátaihoz volt kötve.

És amikor végre eljött az óra, amelyben el kellett hagynia szerény názáreti otthonát, akkor is – hogy úgy mondjam – a fogság törvénye alatt

maradt, s az fokozódó súllyal nehezedett rá. Hiszen nem félelmetes, egyenesen ijesztő-e, hogy – mintegy nyilvános működésének előkészítéseként – most halálos ellensége kezébe adatik, kiteve a gonosz ellenség ostromának, ő, akit gyermekkorában édesanyja gyöngéd karja tartott fogva! A lázadó főangyal, aki nem akarta az elávetettséget, aki felütötte fejét Isten trónja ellen és alázuhant az égből – ő szerzett most hatalmat a testté lett örök Ige fölött, fölemeli és oda vezeti, ahová akarja. Magával viszi a szent városba és a templom párkányára állítja; felviszi egy magas hegyre, hogy a földön való korlátlan uralom csábító kilátásával ejtse meg. „Mi köze Krisztusnak Béliállal?” (2Kor 6,15). És mégis: Sátánnak ideiglenesen hatalom adatott a Mindenható fölött.

De Krisztus nyilvánosan tanítani kezd; most legalább már csak szabad lesz! Bizonyára; de most is ki van téve egy újabb fogság veszélyének, még hozzá legkomolyabb veszélyének. Mihelyt csodákat tesz és tanítványokat gyűjt maga köré, hozzátartozói fellépnek ellene és hatalmukba próbálják keríteni. „Amikor övéi ezt meghallották, mentek, hogy rátegyék kezüket; mert az a hír terjedt el róla, hogy megzavarodott” (Mt 3,21). Amikor Názáretben prédikált, „a nép felkelt és erőszakkal megragadta; kiűzték a városon kívülre és fölvezették a hegyre, hogy letaszítsák” (Lk 4,29). Máskor lelkesült hallgatói részéről fenyegette veszély: jöttek, hogy megragadják és erőszakkal királlyá tegyék (Jn 6,15). Megint más alkalommal „az írástudók és farizeusok szolgákat küldtek ki, hogy elfogják” (Jn 7,32), végül pedig Heródes is rá akarta tenni kezét, hogy megölje (Lk 13,31).

Végül eljött az idő, hogy meghaljon értünk. De önmagának ezt az áldozatát nem akarta nélkül meghozni, hogy előzőleg meg nem kötötték. Úgy tetszett neki, hogy – az Egyház szavaival szólva – a bűnösök kezébe szolgáltassák ki: „manibus tradi nocentium”. És most kérдем: mire való ez a módfeletti megaláztatás? Bizonyos, hogy vérét kellett ontania és meg kellett hálnia; de a Gondviselésnek elég eszköz és út állt volna rendelkezésére, hogy engedje meghalni, anélkül, hogy a poroszlók és hóhérlegények hatalmába adja. Ő maga választhatta volna meg az isteni igazságosságnak való elégtétel útját-módját, elhárítva az emberi közreműködést. A történelemben azt olvassuk, hogy halálraítélt királyok visszautasították az ítéletnek a bako általi végrehajtását és maguk hajtották azt végre magukon. Ne feledjük: nem kellett szükségszerűen alávetnie magát ennek a megaláztatásnak, hiszen mikor a poroszlók közeledtek hozzá, holtként estek a földre. És mégis tudjuk, hogyan vetette alá magát, hogyan kérdezte megindító szavakkal.

„Mint gyilkos ellen, úgy vonultatok ki, kardokkal és dorongokkal, hogy elfogjatok? De ez a ti órátok és a sötétség hatalma” (Lk 22,52-53).

Így beszélt, és ezek a szavak közvetlen jele voltak a válogatott megaláztatások kezdetének, amelyek súlya alatt szenvedni és meghalni akart. Ő, akit csak az apostolok és az angyalok láttak, amint a Getszemániban mintegy présbefogva földre görnyedt és halálkínokat szenvedett, minden bizonnyal a magányban is véghezvihette volna ünnepi áldozatát, úgy, ahogyan elkezdte. De „az emberek kezébe” akart jutni; akarta fogadni az áruló undorító csókját, akarta kiszolgáltatni magát egy méltatlan papság lándzsás és kardos szolgálójának, úgy akart meghalni, hogy a dühöngő néptömeg rángassa ide-oda, hogy könnyörtelen hóhérlegények ökle, ostorcsapásai és kalapácsa sújtsa, börtönben senyvedjen és bírói szék elé hurcolják, oszlophoz kötözzék és keresztre szegezzék, és végül, amikor a legrosszabbnak vége volt és lelke elszállt testéből, sietve eltemessék – igen, ez volt a legtöbb, amit barátai még megtehettek érte: sietve eltemetni egy szűk sziklasírban. Ó csodálatos, mélyen titokzatos intézkedése az Úrnak! A természet Istene, a mindenség Ura maga ölt testet, hogy szenvedjen és meghaljon ebben a testben. És nemcsak ezt teszi; utolsó akar lenni az emberek között, lemond a tagjai fölötti szabad rendelkezésről, és csak azért szakad ki atyjának oltalmazó karjából, hogy kiszolgáltassa magát pogány zsoldosok önkényének.

De most már bizonyára végére jutottunk ezeknek a csodáknak – hiszen megrepesztette a sziklát! Feltámadott sírjából és felment a mennybe. Nagy messze van a földtől, biztonságban minden megszenteltétől, s a test és lélek, amelyet magára vett, amennyire csak teremtett természetnek ez lehetséges, részt vesz a Mindenható korlátlan szabadságában és függetlenségében. De nem, – még mindig nem hagyta el a szenvedés lehetőségének birodalmát. Úgyis kitaláljátok, mit akarok most mondani. Hát annyira szükségletévé lett-e a fogság, hogy megint el tudna jönni a földre, azért, hogy – amennyire ez lehetséges – újból alávesse magát neki? Akkora értéket tulajdonít a teremtményei iránti engedelmességnek, hogy távozása előtt, éppen elárultatása estéjén, gondja volt rá, hogy halála után fogságát a világ végéig folytassa? Testvéreim, naponta szemünk előtt van a nagy igazság: teste és vére állandó csodáját rendelte látható színek alatt, hogy ezzel minden időnkön át rámutasson a megkötözött Mindenhatóság titkára.

Vette a kenyeret, megáldotta és átváltoztatta testévé; vette a bort, hálát adott és átváltoztatta vérévé, és papjainak teljhatalmat adott, hogy ugyanazt tegyék, amit ő tett. Így tehát továbbra is bűnösök kezében van. Egy gyöngye,

tudatlan, bűnös ember hozza létre a neki kölcsönzött papi hatalomnál fogva a Legfőbbesébb jelenlétét. Szűk tabernákulumba rejti és bűnös népnek osztja ki. Csak az imént tisztultak meg a halálos büntől, és megnyitják neki ajkukat; nemsokára megint a halálos bűn felé fordulnak, mégis befogadják szívükbe; a hiúság, önzés, nagyravágyás és büszkeség foltjai éktelenkednek rajtuk, mégis gondolkodás nélkül vendégül látják; könnyelműek, lanygosak, világias gondolkodásúak, mégsem riadnak vissza attól, hogy maguknál üdvözöljék. Ő, hiszen még azok is, akik komolyabban igyekeznek, hideg szívvel és szórakozott elmével veszik magukhoz és hamvába fojtják a szeretetet, amely – ha megnyílnának neki – paraszával lángra gyullasztaná őket. Így van ez legjobbainkkal; hát akkor a legrosszabbak? Mit mondjak a szentségtörésekről? Betéréséről olyan szívekbe, amelyek bocsánatot nem nyert súlyos bűnök szennyét hordják? A hallatlan megszenteltetéséről, amikor időről-időre a hitetlenség még az Úr szent oltárához is közeledni merészel és istengyalázó módon birtokába kerül?

Látjuk, testvéreim: ha Istent egyszerűen mindenhatónak valljuk, akkor csak tökéletlen ismeretünk van róla. Az a Mindenható ő, aki mindenhatósága ellenére gyöngeséggel képes magát körülvenni és saját teremtményei foglyává lenni. Ha szabad így fejeznem ki magam: megvan az a felfoghatatlan hatalma, hogy hatalomfosztottá tudja tenni magát. Ha tökéletesen meg akarjuk ismerni Őt, akkor abba a gondolatvilágba kell elmélyednünk, amelyet az „Emmanuel” és a „Jézus” név sugall.

John Henry Newman

Szentírási imádság papokért

Örök Főpapunk! Szent Pál megrajzolta tanítványának, Timóteusnak a Szíved szerinti pap képét. Add, hogy ez a kép látható legyen felszentelt szolgálodon.

Add Urunk, hogy a lelkipásztorokat eltöltse a tiszta szívből, jó lelki ismeretből és őszinte hitből fakadó szeretet (1Tim 1,5).

Add Urunk, hogy papjaid igazán Isten emberei legyenek; kifogástalanok, józanok, megfontoltak, mértéktartók, a tanításra rátermettek, megértők, békeszeretők, nem anyagiasak, olyanok, akik tiszta lelkiismerettel őrzik magukban a hit titkát (1Tim 3,1-9).

Add Urunk, hogy híveikkel egyetemben igaz életre, hitre, szeretetre és békességre törekedjenek; az oktalan és értelmetlen viták elől térjenek ki;

legyenek mindenkihez barátságosak, a tanításban ügyesek és türelmesek, az intésben szelídek (2Tim 2,22-25). Egyszóval tökéletesek legyenek és minden jóra hajlók (3,17).

Add Urunk, hogy a Szentírás legyen az útmutatójuk ahhoz, hogy a Krisztus Jézusba vetett hitben az üdvösségre jussanak és másokat is oda-juttassanak (2Tim 3,15).

Add Urunk, hogy el ne hanyagolják magukban a kegyelmet, amelyet a papságra avató kézföltétel által nyertek. Ügyeljenek magukra és a tanításra, legyenek állhatatosak, hogy előhaladásukat mindenki lássa (1Tim 4,14-16). Élesztgessék magukban Isten kegyelmét, az erő, a szeretet és a józanság lelkét, ne szégyeljenek tanúságot tenni az Úr mellett, vállalják az evangéliumért a szenvedéseket, az Isten erejében bízva (2Tim 1,6-9).

Add Urunk, hogy meneküljenek a gazdagság vágyától, a sok esztelen és káros kívánság kelepccéből, amelyek romlásba és kárhozatba döntenek az embert; törekedjenek inkább igazságos lelkületre és tekintsek az igénytelenségből kísért jámborságot a nyereség bő forrásának (1Tim 6,9,11,6).

Add Urunk, hogy eszményük az a tanítás legyen, amelyet Krisztus Jézus hitében és szeretetében az Egyháztól vettek, s a bennük lakó Szentlélek erejével megőrizték a rájuk bízott kincset (2Tim 1,13-14).

Add Urunk, hogy bátran hirdessék a evangéliumot, érveljenek, intsenek, buzdítsanak nagy türelemmel és hozzáértéssel; maradjanak mindenben meggondoltak, töltsék be szolgálatukat (2Tim 4,1-5).

Add, hogy jó harcot harcoljanak, a pályát végigfussák, a hitet megtartsák, s add meg nekik végezetül az igazság győzelmi koszorúját, mindazokkal együtt, akik örömmel várják eljöveteledet (2Tim 4,7-8). Ki élsz és uralkodol mindörökké. Ámen.

A templomban kerültök feláldozásra

Karomban hordozlak benneteket, kedves fiaim, és nektek csupán engednetek kell, hogy hordozzalak. Emiatt kérlek, váljatok gyermekké. Ti vagytok legkisebb fiaim.

Kicsinységetek mértéke legyen a kised Jézusé, akit negyven nappal születése után Édesanyja visz karjában a templomba. Szeme az én szemembe néz és nyugalmat élvez. Mást nem lát és szívemet elringatva alszik, míg bennem öröm kél, hogy békét, pihenést és szeretetet adhatok gyermekemnek.

Kedves fiaim, engedjétek ti is, hogy hordozzalak benneteket.

Így tökéletes örömet szereztek nekem. Egyedül csak itt érezhetitek magatokat biztonságban.

A fagyban, amely egyre inkább megdermeszt mindent, megérezitek anyai szeretetem melegét. A bizonytalanságban, amely mindenkit elfog, megérezitek a védelmet, amelyet karom nyújt nektek. A sötétségben, amely egyre sűrűbbé válik, itt van fényem számotokra.

Nézzetek ti is szemembe, a fényt Isten adta Édesanyátok által.

Karomban viszlek Isten templomába: titeket, az Úr szolgálait, templomának őreit.

Ezt a templomot már meggyalázták, úgy tűnik, mintha düledezne.

Úgy tűnik, hogy az igazság oszlopai megrepedtek, és sok pásztor vált a legsúlyosabb tévedések áldozatává!

Mindent megfertőzött a bűn, és az oltárt is el akarná borítani.

A szentségtörések szaporodnak, és az isteni igazságosság kelyhe már betelt.

A templomban kerültök feláldozásra. A vér még képes minden szennyet lemosni. Általa tisztul meg Egyházam.

Emiatt történik az, hogy Édesanyátok veletek van.

Nagy rám hagyatkozással engedjétek, hogy hordozzalak benneteket.

Ne nézzetek körül, ne keressetek oltalmat, vagy védelmet. Minden be fog teljesedni Szeplőtelen Szívemben számotokra.

Szűz Mária üzenete Gobbi atyán keresztül, 1978. febr. 02.

Fogadjuk el az Ő akaratát

Az ima erejéről már sokszor meggyőződünk. Természetesen ne mi akarjuk megszabni Istennek, hogy mi történjen, bízunk akaratára, hiszen Ő nagyon szeret minket és azt teszi, ami nekünk a legjobb.

Egy fiatal házaspár nagy örömmel készült első gyermekük fogadására. Minden rendben zajlott, a baba időre született, nem is nehezen, és mégis fájdalmas kétségbeesés zuhant a családra, hiszen Benedek agyvérzést kapott, jobb keze megbénult és fejét nem tudta forgatni.

Én a síró nagymamával találkoztam, aki éppen menyéhez készült menni a kórházba. Próbáltam vigasztalni, és kértem mondja meg a fiataloknak, városmajori imacsoportunk imádkozni fog, hogy a kicsi meggyógyuljon, de ők is segítsenek.

Éppen aznap este jöttünk össze kb. tizenheten. Kértük a jó Istent, hogy segítse ezt a kis családot elfogadni az Ő akaratát, de ha lehet, gyógyítsa meg a kis Benedeket.

Két hétig volt a baba a kórházban, és az agyát ellepő vér kezdett felszívódni, haza is vihették. Hat hét után a kontroll CT-vizsgálat tiszta, szép agyat mutatott, a még puha koponyacsontok rugalmasan tágultak és a vér, amely előzőleg ellepte a baba agyát, nem nyomta meg az idegeket. Mozgatta már a kezét, forgatta a fejét.

Most Benedek elmúlt fél éves és kedves, mosolygós, nyugodt, teljesen gyógyult kisfiú. A család hitében megerősödött! Dicsőség Istennek!

R. Zs.

Szőkefalva, 2004. December 11.

(huszonegyedik nyilvános jelenés és üzenet)

Szűzanya: „Dicsértessék a Jézus Krisztus!”

Rózsika: Mindörökké. Ámen...

Óh, Szűzanyám, milyen édes a Te hangod! Örvendek, hogy boldog vagy! Mi is boldogok vagyunk, habár téli, zord idő van. Jöjj Szűzanyám minél gyakrabban nem számít nekünk az évszak, csak gyere.

Szűzanya: „Drága gyermekeim, köszönöm, hogy elfogadtátok hívásomat ezen a leányomon keresztül.

Drága gyermekeim, már többször kértem, hogy imádkozzatok. Most is kérem tőletek, hogy imádkozzatok. Imádkozzatok az Én szándékomra. Kérem, és az én Szent Fiam is kéri tőletek, hogy imádkozzatok, virrasszatok és gyakoroljátok a szeretetet.

Szeressétek egymást drága gyermekeim! Eljöttem hozzátok, hogy elvezzeselek titeket az én Szent Fiamhoz, de ezt csak szeretettel lehet.

Drága gyermekeim, az adventi időben minél jobban gyakoroljátok a szeretetet, a megbocsátást, és szeressétek ellenségeiteket. Szeressetek és bocsássatok meg!

Jönni fogok újra 2005. Március 10-én, ugyanebben az órában.”

Rózsika: A Szűzanya különleges anyai áldását adta a zarándokokra. A Miatyánk elimádkozása alatt a jelenés véget ért.

Mária-kegyhelyek

Pesti ferencesek

Sok ezer hívő megfordul a pesti ferences szerzetesek Alkantari Szent Péterről elnevezett templomában, de kevesen tudják, hogy egyik mellékoltárára kegyelemkép, újabb szóhasználat szerint kegykép várja a Boldogságos Szűzhez és Szent Fiához bizalommal fordulókat. Ezt az oltárképet a Krisztina-városi plébánia templom kegyképe ihlette. A gyermekét tápláló Madonna ábrázolása az észak-itáliai Re falucskában található Vérehulló Szűz Mária kegyképre megy vissza; s itt, Pesten 1743 óta várja a pestisjárványok idején különlegesen tisztelt Maria Lactans (tápláló Mária) a híveket. Ne felejtse el a kedves olvasó, hogy a kép készültkor s még utána is sok évtizeden keresztül nem kötötte össze híd Budát és Pestet, főként télen volt veszélyes az átkelés. Tehát az innenső part hívei ide zarándokoltak, s nyerték el a Boldogságos Szűz Mária közbenjárását, isteni Fia áldását. A kép felirata magyarul: Az Anya ölében trónol az Atya Bölcsessége. Ne felejtsük el legközelebbi látogatásunkkor a belvárosi pesti ferences templomban e kegykép előtt is imádkozni szereteteinkért, és édes magyar hazánkért.

Török József

Árpád-házi Szent Margit

A dalmát tengerparton 1242-ben Klissza várában született Margit hamar elkerült családjától, mert szülei a följánlást teljesíteni akarták természetes szülői szeretetük ellenében. Három-négy éves korában lett lakója a veszprémi vár közelében álló kolostornak és tagja annak a közösségnek, amely ekkor inkább beginák csoportja volt, mintsem a szó szoros értelmében vett szerzetesnők együttese. A begina-közösség ekkortájt érkezett el arra

a pontra, hogy tagjai igazi apácák legyenek domonkos rendi szerzetesek irányításával, s következésképpen a domonkos rend női ágába tagolódjanak be. Bertalan veszprémi püspök (1226-1244) közvetlenül a tatárjárás előtt, 1240-ben Szent Katalin tiszteletére alapított kolostort, ahol eleinte világi pap látta el a béginákból fokozatosan domonkosrendi nővérekké levők lelki gondozását. Az alapítólevél kigondolója, a püspök nem láthatott a jövőbe, vagyis nem tudhatta előre, hogy szenteknek emelt hajlékot; a tettek embereként a közösség nyugodt mindennapjairól viszont gondoskodott. „Bertalan, Isten kegyelméből veszprémi püspök ... óhajtván, hogy Szent Katalin hozzánk kegyes legyen, ennek a szűznek tiszteletére Veszprémben egyházat építtetünk, s melléje apácáknak társaságát helyeztük, kiknek fenntartására káptalanunk beleegyezésével jövedelmünkéből évenként 16 ezüst márkát rendeltünk. Leveld, Menyeke, Csatár és Jutas falvakból 400 kepét (learatott, keresztbe rakott búza) és a kéri tizedterülethez tartozó tizedekből 4 márkát ruházatra, az ősi tizedkerületből 100 bárányt prémruhákhoz és a beteg nővérek ételmezésére, továbbá a paloznaki tizedkerületből 50 köböl bort nagy köböllel számítva, amit közönségesen akónak mondanak, ugyanígy a káli tizedkerületből 50 köböl bort ugyanolyan köböllel. És mindezek 16 márkát tesznek ki, amint fent mondtuk.” Az idézett alapítólevél a Sümeg melletti Erekén kelt, 1240. június 27-én. A szövegből az apácák mindennapi életére is lehet következtetni, mert a téli ruházatukat báránybőrből készült bekecsek-bundák egészítették ki, hogy hosszú imádságaikat a fűtetlen templomban télvíz idején is végezhesék. A szigorúbb szerzetesi közösségek a böjti idők és napok alatti hústól való megtartóztatáson túlmenően is lehetőleg tartózkodtak a hús fogyasztásától – amint a pálosok némi humorral emlegették –, azonban a betegek kivételt képeztek. Nekik szabad volt húsételeket fogyasztani egészségük mielőbbi helyreállítása, testi erejük visszanyerése végett. Ami pedig a száz köböl bort illeti, a középkor folytatta az ókori szokást, vagyis a bort az étkezés természetes összetevőjének tartották, aminek naponta fogyasztható adagjáról már Szent Benedek regulája is intézkedett. A könnyű borok időnként az egészséges ivóvíz szerepét töltötték be.

Az Istennek felajánlott Margit számára kiválasztott veszprémi kolostor esetében fontos volt a királynéi székhely közelléte, hiszen Szent István felesége, Boldog Gizella óta Veszprém volt az uralkodóné kedves tartózkodási helye. Nem lehetetlen, hogy a bajor Gizella anyósától, Sarolttól „örökölte” Veszprémet, és a székesegyház társalapítójának számított. A

mindenkori királynéknak ennek kegyurai voltak férjük mellett. Ebből forrásozott, hogy a székesegyház királynéi kápolnaként az uralkodók feleségeinek koronázó és temetkezési templomaként is szolgált. Benne állt a királyné trónszéke. Veszprém püspöke féltékenyen őrizte a királyné koronázásának jogát, valamint a királynéi kancellária élén betöltötte a kancellári tisztséget. A kolostort alapító Bertalan mint prépost 1224-ben a királyné kancellárjaként jegyezte magát, s ez a tisztség a veszprémi püspökhöz tartozott, 1269-től királyi akaratból végérvényesen. Az anya közelléte indokolta tehát a választást.

Ráskai Lea, szigeti apáca 1510-ben jegyezte le a több, korábbi latin *vita* alapján vagy két évszázaddal hamarabb magyarra fordított legenda végleges alakját. Margit élete ennek (némileg egyszerűsített nyelvezetű) szövege alapján kerül bemutatásra. „Ez időben Szent Margit asszony (ti. a kisgyermek) még jól nem szólhat vala. Ezen időben kezde Szent Margit asszony tanulni az abc-t, Ave Máriát és kevés időnek utána igen jól kezde tanulni és énekelni az egyéb kiseded leányokkal.

E (leány) gyermek, Szent Margit asszony vőn egy keresztfát kezébe és kezde kérdezni az ő társitól, hogy mi volna a keresztfa. Az ő társi pedig úgy mondanak vala neki, hogy Urunk Jézus ekképpen öletett meg emberi nemzetért. Ezeket hallván sír vala e szent gyermek. Ezen időben e szenteséges gyermek, Szent Margit asszony felvevé a szent szerzetnek ruháját, az ő ideje szerint nagy ájtatossággal, hogy az ő gyenge gyermekiségétől fogva éltetnék szerzetes regulának szokásival.”

Ezekben az években történhetett a váltás: a kötetlenebb begina-közösségből domonkos szerzetes irányításával szigorúbb életvitelű apáca-közösség lett. Bár az alapító Szent Domonkos (1170-1228) az első közösséget nők számára szervezte a dél-franciaországi Prouille-ban (1206), követői sokáig ellenálltak a női közösségek kéréseinek, s nem szívesen fogadták azokat védnökségük alá. Marcellus testvér látogatta őket leggyakrabban és befolyását később is megőrizte. A gyermek Margit nem életidegenül csetlett-botlott szigorú, koros, aszkéta-apácák között, hanem dajkája, Olympiadesz saját leánykájával, Erzsébettel együtt lett a közösség tagja, majd apácaként annak főnöknője. A kortárs emlékezet még négy kisleány nevét (Sapientia, Jolenta, Stefánia, Judit) őrizte meg. Katalin nővér lehetett közöttük a legműveltebb, a többieket ő tanította a zsolozsma latinjára.

A királyi pár, amikor a budai vár kiépítéséről döntött, haladéktalanul (1246-ban) elkezdte építtetni a Nyulak szigetén a domonkossá vált veszpré-

rémi apácák számára az új kolostort és templomot. A munkákat maga Mária királyné is figyelemmel kísérte, mert 1248-ban a szigeten személyesen ellenőrizte az építkezés haladtát. Nem ez volt az egyetlen egyházi intézmény, ugyanis a kezdetektől fogva királyi birtoknak számító Nyulak szigeten a tatárjárás után a királynéi udvarházat újjáépítették. Ennek kápolnája viselte a Szent Mihály arkangyal-titulust, ami 1225-ben már a premontrei szerzeteseké lehetett. Közeliükben beginák tanyáztak. A ferencesek Szent Klára-egyháza szintén IV. Béla királynak köszönhette alapítását. Az esztergomi érsek vára a sziget északi végén emelkedett. Noha első írásos említése későbbi (1278), a kedvező fekvés minden bizonnyal hamarabb odavonzotta a királyi ház első papját, legkésőbb a tatárjárást követő években. Bátran lehet állítani, hogy a sziget egyházi társadalma ha nem teljességében, de legalábbis részben tükrözte kora magyar egyházi társadalmát; s később annak egymás közötti, egyáltalán nem épületes vitáit, pereskedéseit, néha erőszakba torkolló versengéseit. Az építkezés tekintélyes nagyságrendű volt, a régészeti kutatás sikerrel tisztázta a Szűz Mária tiszteletére épült templom méreteit. A templom meglepően nagy és keskeny volt. Teljes hossza 90 méter, a hajó 12 méter, az egyenes záródású szentély 7,20 méter széles volt. A 30 méter hosszú szentélyben állt a Boldogságos Szűz tiszteletét hirdető főoltár, rajta kívül két mellékoltár kapott helyet: Szent Erzsébeté és Szent Domonkosé. A hívek a hajó első felében tartózkodhattak, mert a hajó hátsó részét, kb. 30 méter hosszúságban deszkafal rekesztette el, ez volt az apácák kórusa. A falon két ablak biztosította a lehetőséget, hogy az apácák lássák a főoltárt, illetve a kórus keleti végénél lévő Szent Kereszt-oltárt, amely az Eucharisztia őrzési helye volt. A zömök, négyszögletű torony a nyugati homlokzatnál emelkedett a magasba, felső része nyolcszögűvé vált, s toronysisak fedte. A főbejáratot a királyi család és udvar számára a szentély falába építették, a hívek a Szent Kereszt-oltár melletti kisebb bejáraton át léphettek be a templomba. Az apácák külön bejárata a kolostor kerengőjéből nyílt a deszkafallal elkülönített kórusukra. Mindennek elkészültéhez persze éppen úgy idő kellett, amint a teljes jogú dominikánus apácasághoz is. Az apácák Veszprémben kezdték el követni Szent Ágoston szabályzatát és az őket irányító férfirenddel ellentétben visszavonultan éltek, a szenvedő Megváltó állt szemlélődésük központjában és a vezeklést, engesztelést tartották fő feladatuknak. Margitra minden bizonnyal komoly hatással lehetett a később boldogként tisztelt Ilona, aki stigmatizált, vagyis Krisztus öt sebeit saját testén viselő miszti-

kus szent volt. Az épület 1252-ben már olyan állapotba került, hogy Margit és tizenhét társa az év folyamán átköltözhetett az új otthonba, amelynek építése egy-két éven belül befejeződött. 1254-ben a budavári kolostorban tartották a domonkosok az évi nagykáptalant, amelyen Humbertus de Romanist általános rendfőnökké választották. Margit ekkor, az ő kezébe tette le a szerzetesi fogadalmat. Ez a mai szemlélet szerint nem tűnik komoly fogadalomnak, jóllehet az volt. Nem szabad elfelejteni, hogy akkortájt a lányok férjehezmenési kora 14 év. Másrészt Margit megnyilatkozásai alapján biztosan lehet állítani: tudta, mit tesz. „Mikoron e szent szűz, Szent Margit asszony volna immár Boldogasszonynak klastromában, professziót (fogadást) tón az ő sororival (nővéreivel) együtt szerzett mesterének, Fráter Umbertusnak a kezébe. Berekesztették klastromban, miképpen szokás prédikátor-szerzetesbeli test nélkül lakozó sororoknak klastromában.”

Margitnak kétszer lett volna alkalma fogadalmát megsemmisíttetni, ám ő erre nem volt hajlandó. Első alkalommal egy, a forrás által meg nem nevezett lengyel kérőjét utasította el, jóllehet apja megszerezhetette volna a Szentszéktől a fogadalom semmissé nyilvánítását. Majd II. Ottokár cseh király 1261 nyarán Budán tett látogatása alkalmával meglátta Margitot, és szerette volna feleségül venni. IV. Béla ebbe a házasságba örömmel beleegyezett, csak éppen az érintett fél vélekedett másként. Az evangéliumi tanácsra hivatkozva nem volt hajlandó elhagyni a kolostort. Margit, valószínűleg gyóntatója, Marcellus tanácsára a domonkos tartományfőnököt megkérte, hogy az esztergomi érsektől fölvehesse azt a szentelményt (*consecratio virginum*), ami házasság akadályt jelentett. A király ezért megneheztelt a domonkosokra, akik kegyvesztetté lettek, s kolostoraik száma nem gyarapodott tovább. Helyüket a ferencesek vették át a királyi udvarban.

Nővértársai vallomásai alapján ismert, hogy a királylány-apáca a legegyszerűbb szolgai munkákat is szívesen végezte, és a kemény önmegtartóztatásokat örömmel fogadta, sőt kereste. „E nemességes szent szűz magyar királynak nemes leánya hetet tart vala a konyhán, főz vala a sororoknak (nővéreknek), fazekat mos vala, tálakat mos vala, a halakat megfaragja (megtisztítja) vala nagy hidegségnek idején, úgyhogy a nagy jeges víznek hidegségétől e gyenge szűznek az ő kezének bőre meghasadoz vala és vér kijő vala az ő kezéből és némikor bekötik vala az ő kezét a nagy fájdalomért. A konyhát megsöpri vala, fát hord vala hátán, vizet merít vala és ő maga a konyhára viszi vala.”

A betegápolásban ugyancsak jeleskedett. „Gyakorta e szent szűz önnön maga vizet merít vala ki a kútból és a konyhára hordja vala meghevíti vala és azután még ő maga általhordja vala az udvaron a betegek házába, az infirmáriába és megfürösztí vala önnön kezével a betegeket.”

Margit buzgósága az istentiszteletek során is megmutatkozott. A mise, zsoltosma után magányosan folytatta az imádságot. Előfordult, hogy a sekrestyénővér jóvoltából egész éjjel a templomban maradhatott. Joggal vetődhet föl a kérdés: milyen volt ez az imádság? Margit műveltségéről ugyanis megoszlanak a vélemények. A szent egyesek szerint tanulatlan volt, nem tudta lelki élményeit megfogalmazni, továbbadni, s ez a nézet állítólag híven tükrözi a XIII. századi egyházi műveltség és a magyarság kapcsolatát. (Az 1192-1195 között másolt Halotti Beszéd egyáltalán nem erről tanúskodik!) Az elmarasztaló ítéletnek ható állásfoglalással szemben az elmélyültebb kutatás arra világított rá, hogy az anyanyelv irodalmi használata éppenséggel ezekben a közösségekben kezdődött. Katalin nővér szerint Szent Margit „egészen húsvétig felolvastatta és megmagyaráztatta Krisztus szenvedését, és mikor a magyarázatot hallotta, nagyon sírt.” A mély áhitat, a szenvedő Krisztus iránti odaadás és részvétel mellett érdemes fölfigyelni arra is, hogy Margit külön magyarázatot igényelt, s ez egyáltalán nem valamiféle igénytelen, primitív, ösztönös vallásosságra utal. Elmékedéseinek középpontjában a szenvedő Krisztus állt. Egyrészt ennek alapján, másrészt rendi megfontolásokból (a stigmákkal ékes Sienai Szent Katalin kultuszának terjesztése végett) a későközépkori, itáliai domonkos írott források, valamint képi ábrázolások Margitot stigmatizáltként mutatják be; ám a korai és hazai források ezt nem igazolják. Az viszont vitathatatlan tény, hogy környezetében, legalábbis Veszprémben élt egy Krisztus sebeit viselő apáca, Boldog Ilona.

Margit imádságai, önmehtagadásai révén kiérdemelte a rendkívüli kegyelmi adományokat, s ezeket kamatoztatva a betegek gyógyulásáért, ápolással és imádsággal egyaránt megtett mindent. Tévedés lenne azonban azt hinni, hogy a királyi kérőket visszautasító, a dinasztikus politikai lépéseket meghúzó Margit a külvilágról semmit sem tudott, azzal semmit nem törődött. Nem hiába volt király lánya, az maradt mindvégig, annak ellenére, hogy egész életét zárda falai mögött töltötte. Az apja, IV. Béla és bátyja, István ifjabb király között dúló hatalmi harc Margit számára lehetett a legfájdalmasabb, s imádságainak, vezekléseinek egyik fő célja az apa és fiú kibékítése volt. A szemben álló apa és fiú a Nyulak szigetén, Margithoz

közel kötötték meg 1266-ban a békeszerződést, amely viszonylagos nyugalmat teremtett az országban.

Az utókor számára szinte érthetetlennek tűnő, súlyos vezeklések fölémésztették Szent Margit testi erejét, aki rövid betegség után 1271. január 18-áról 19-ére virradó éjszaka halt meg. (Halálának évszáma fölött több mint egy évszázada folyik a vita, és legtöbbször 1270-re teszik, tehát kevesssel apjának halála elé. Azonban a Szent Margit életművét legalaposabban földolgozó kutatások az 1271-es évszámot tartják helyesnek, kellően alapos indoklással.)

„Azon a vasárnapon, mely vasárnap éjjel e szent szűz kimúlt vala ez világból, néminemű fráter Péter, ki vala Győrött lektor, ilyen szózatot halla vetsernyének utána: – A Bárány meghalt.” Margitnak az áldozati báránnyal, sőt a Báránnyal történt összekapcsolása azt bizonyítja, hogy kortársai tudatában voltak Margit apácaélete értelmének: engesztelő áldozatul rendeltetett az országért élete első pillanatától az utolsó sóhajig. A kolostor templomában temették el, s a törökök érkezétekéig itt nyugodott, sírjához ide zarándokoltak az egész országból.

Benedek érseksége idejére esik IV. László betegsége, Szent Margit közbenjárásával történt gyógyulása és ennek következtében a kanonizációs eljárás folytatása. A tizenhárom éves király „a budai várban, Walter úr házában feküdt halálos betegen” – a Nápolyi legenda szerint, 1275-ben. Több orvos, úgymint Gellért *magister*, Theodoricus ferences *fráter*, Gracianus, Mois nádor orvosa, János és Bertalan igyekeztek segíteni rajta, mindhiába. Ennek hallatára nővére, a dominikánus apácák között élő Erzsébet átküldte a szigetről a várba Szent Margit apáca-fátylát – fontos ereklyéjét! – s azt terítették a beteg fejére, miközben Margit közbenjárását kérték a nagybeteg király-unokaöccsért. A beteg váratlanul izzadni kezdett, majd egy hét alatt teljesen visszanyerte egészségét.

A meggyógyult László, hálóját kimutatandó, tisztos egyházi követséget indított a pápai udvarba. X. Gergely időközben eltávozott (1271-1276) az élők sorából, s utóda, a mindössze fél évig uralkodó V. Ince pápa rendelte el a szentté avatás folytatását. Ugyancsak őelébe került az esztergomi érseki szék betöltésének kérdése is, ám érdemlegesen nem tudott intézkedni. V. Ince pápa eredetileg maga is domonkos szerzetes volt, érthető módon szívesen teljesítette a magyar király kérését. Azonban nem a domonkosok közül választotta küldötteit, hanem világi papok sorából, bármiféle „rendi érdek” gyanújának elkerülése végett. Bianchi Umbertus pápai káplán,

La Corre kánonjogász, veronai kanonok társaságában jelent meg a pápai udvarban és 1276. május 14-i kelettel került kiállításra az őket megbízatásukkal ellátó pápai bulla, ami előírta számukra a kihallgatandó tanúknak felteendő kérdéseket. Hogyan jutott a kérdezett tudomására a csoda, és az mely hónapban s napon történt? Kit és milyen szavakkal hívtak segítségül a csodálatos gyógyulások esetében? Mi a nevük és hol van a csodában részesült személyek lakhelye? Ismerte-e előzőleg a tanú a meggyógyultat, ha igen, hány napig látta betegen; a csoda bekövetkezte után hány napig egészségesen? Az 1276. július 23-án kezdett tanúkihallgatások jegyzőkönyvének egyik példánya fennmaradt, ezért a száztíz vallomást magában foglaló, a Nyulak szigetén írt jegyzőkönyv számos adatot rögzítve értékes forrás.

A két megbízott két hónap alatt a Magyar Királyság területére, pontosabban a Nyulak szigetére érkezett és a tanúkihallgatásokat legalább október 12-ig folytatták, mivel a – sajnos – csonka jegyzőkönyv e nappal zárul.

A tanúkihallgatások adott sorrendben történtek, vagyis a vizsgabiztosok először a legközvetlenebb tanúkat, a domonkos apácákat hallgatták ki. Utánuk a domonkos testvérek következtek, majd az egyházi és a világi tanúk, mindösszesen száztízen.

A tanúvallomások a maguk életszerűségével rendkívül meggyőzők, a kérdezők-felelők egyaránt tudatában voltak felelősségüknek, az adott válaszokban a mindennapok beleszövődése hitelesíti a tanúságtevők szavait. A kilencvenedik tanúskodás szeptember 8-án, kedden történt.

„Bede, néhai Johanta fia, a veszprémi egyházmegyéhez tartozó Keszi-ből, esküt tett a fentiek szerint.

Megkérdezettvén fent nevezett Margit szűz élete és magatartása felől így válaszolt: „Semmit sem tudok erről.”

Arra a kérdésre, kíván-e a csodákról valamit mondani, így felelt: „Lányom, kit itt láttatok, hatéves korában megvakult mindkét szemére, s három alkalommal hoztam el kocsin Szent Margit sírjához, és a harmadik alkalommal meggyógyult itt, Szent Margit érdemei által.”

Arra a kérdésre, hogy hívják a szóban forgó kislányt, így felelt: „Petronella.”

Arra a kérdésre, megvakulásának – melyről beszámolt – okát tudja-e, válasza így hangzott: „Születésétől kétéves koráig semmi baja sem volt a

szemével a kislányomnak, azután három esztendeig fájt a szeme, egy év múlva pedig megvakult.”

Arra a kérdésre, kik jöttek vele, amikor lányát harmadszor hozta e sírhoz, s midőn – mint mondta – meggyógyult, így felelt: „Feleségem, Erzsébet, és a falubeli Vitalis úr felesége, Benedicta asszony, senki más.”

Arra a kérdésre, kik voltak jelen, midőn a kislány meggyógyult a sírnál – mint arról beszámolt –, válasza így szólt: „sokan voltak ott, de senkit nem tudok közülük megnevezni.”

Arra a kérdésre, hogy amikor kislányát a sírhoz vezették – mint említette –, adtak vagy készítettek-e számára valamiféle orvosságot, mielőtt meggyógyult, „Nem” – így felelt.

Arra a kérdésre, mondott-e valamit, amikor leánya – mint mesélte – a sírnál meggyógyult, így válaszolt: „Ezt ismételtetem magamban: „Szent Margit, gyógyítsd meg leányomat, s ő börtölni fog haláláig minden szombaton.”

Arra a kérdésre, lépett-e még föl vakság vagy egyéb szembaj lányánál, miután már meggyógyult a sírnál, ahogyan mondotta, így felelt. „Nem.”

Arra a kérdésre, hány éve gyógyult meg – mint mesélte – a sírnál, így válaszolt: „Most három esztendeje.”

Arra a kérdésre, melyik hónapban, „Nem emlékszem”-mel felelt.

Arra a kérdésre, milyen napon, így válaszolt: „Szent Jakab ünnepén történt; hogy ez milyen napra esett akkor, azt nem tudom.”

Arra a kérdésre, a nap mely órájában, „Mise után” volt a válasza.

Arra a kérdésre, hány esztendő a kislánya, „Kilenc” – így felelt.

Arra a kérdésre, ő hány éves, így válaszolt: „Azt hiszem, negyven lehetek.”

Arra a kérdésre, gazdag-e vagy szegény, „Nem vagyok túl gazdag, de van miből megélnem” – így felelt.

Arra a kérdésre, szolgál-e vagy szabad, „Szabad” – így válaszolt.

Arra a kérdésre, kitanították-e vagy megkérték-e, „Nem” – így felelt.

A fenti tanúvallomásnál Rubini Márton volt a tolmács.”

(Török József: A tizenharmadik század magyar egyháztörténete)

A r ó z s a f ü z é r

Oltáriszentség rózsafüzér

Alacoque Szent Margitnak (1670) az Úr Jézus kinyilvánította, hogy az „Oltáriszentségben rázúduló bűnök miatt többet szenved most, mint akkor a kereszten.” Mennyien tiporják, gyalázzák, közönnel, szeretetlenséggel, még a keresztyének is, pedig értünk lett Szentostyává. Jézus mondta: „Veletek vagyok a Világ végezetéig.” (Mt 28,20) Engeszteljük Őt, imádjuk Őt, szeretetével ebben a nagy szentségében! Menjünk gyakran Oltáriszentség imádásra, hiszen minden szívdobbanásunkat, lélegzetvételünket Neki köszönhetjük. Ha kitartunk mellette, megláthatjuk Őt az örök életben.

Tartsunk szentórát. Ha tehetjük csüörtök éjjel 11-12 óra között imádkozunk a Getszemáni kertben szenvedő Urunkkal. Méltó az imádásra, az Aki életét adta értünk, az üdvösségünkért.

Bevezetés: Hiszekegy... Miatyánk... Üdvözlégység (3-szor)... Dicsőség...

Üdvözlégység titkok:

1. aki az Oltáriszentség tiszteletét növelje
2. aki Szent Testével megszenteljen
3. aki Szent Vérével megtisztítson

Elmélkedés a titokról (minden tized előtt)

Tized (5-ször): Miatyánk... Üdvözlégység (10-szer)... Dicsőség... Jézusom! Engedd...

Üdvözlégység titkok: (minden Üdvözlégység közepén mondjuk a titkot)

1. aki a legméltóságosabb Oltáriszentséget értünk szerezte
2. aki a legméltóságosabb Oltáriszentségben, mint Isten és ember jelen van
3. aki a legméltóságosabb Oltáriszentségben lelkünk tápláléka
4. aki a legméltóságosabb Oltáriszentségben a legszentebb áldozat
5. aki a legméltóságosabb Oltáriszentségben úti eledelünk

Jézusom! Engedd, hogy minél gyakrabban megérezhessem, hogy az Oltáriszentségben valóságos jelenlétedben látogatsz meg engem!

Befejezés: Legyen áldva, imádván, dicsérve, magasztalva Jézus szeretetreméltó Szent Szíve, a föld minden templomában jelenlévő Oltáriszentségben!